

השועל והחסידה / זאין דה לה פונטיין

(תרגום משה בן שאול)

יום אחד שועל חביב הזמין לסעודה
את חברתו החביבה, גברת חסידה.
אז בקלות רבה נערכה הארוחה
בלא הכנות רבות, בכלל ללא טרחה.

דיסה צחה, דלילה ומדלדלת
יצק שועל ערום ישר לתוך צלחת.
אבל מקור ארץ לחסידה אמלה -
וכיצד תוכל פאן לאכל בנחת?

אז השועל, הו לץ בן לץ, את כל פלה
במו פיו הארץ לבדו לבדו חסלה.

לנקם נקם רצתה החסידה,
בקשה את השועל – יבוא נא לסעודה.

”בענג רב, – ענה לה השועל,
”לידידים פמוך לא אסרב בכלל...”

ובשעה היעודה
בא לביתה של חסידה.
את סבר הפנים שבח הוא עד מאוד
וכן מצא שהתפריט באמת ראוי לשמו.

ותאבון?! שועל זאת לא יחסר.
מיד נמשך אל ריח הבשר,
אשר נתח לנתחים - הוי כמה מר -
הושם בכלי שיש לו פתח צר!
מקור החסידה נכנס בו ונבר,
אך לא חטמו של שועלנו היקר ...
הוא בקבה ריקה אז אל ביתו חזר.
זנבו קפל, אזניו היו שמוטות
כמו שטו בו כל התרנגולות...

הו, רמאים, למענכם כתבתי זאת, עתה
חכו לסעודה כזאת וגם לדגמתה ...